

klippede, rødgraa Haar, indrammedes forneden af et tyndt Fuldskæg, der hang udover en sort Halsklud og en af disse stukne „Brystlapper“, som næsten var gaaet af Brug. Omkring Haandleddene sluttede et Par stramme, sorte Voksdugsmanchetter, der syntes at have presset alt Legemets Blod ud i de store, blaarøde Hænder. Det var Væver Hansen.

De Folk, han havde sat Stævne her, var de saakaldte „Tillidsmænd“ — seks af Menigheden valgte Mænd, der særlig havde det Hverv at varetage dens politiske Interesser, foranstaltede Valgmøders Afholdelse, hidkalde politiske Talere og føre Forhandlingerne med Amtets øvrige demokratiske Vælgerkomiteer. Det grumsede Dagslys, der sneg sig ind over ham gennem de beduggede Ruder, den dybe Middagsstilhed, hvori hele Huset endnu hvilede, endelig hans egen fuldstændige Ubevægelighed og det glansløse Blik, hvormed han stirrede frem for sig under halvlukkede Laag — alt bidrog til at omgive hans Person med en sær Uhygge. Med sit flade, rødgraa Hoved, sin fortrukne Mund og sine betændte Øjenrande mindede han om en lurende Los, der fra et Baghold i Urskovens Skygge spejder ud over den endeløse Steppe.

Sogneraadsformandens himmelblaa Stadsestue, Skuepladsen for saa mange af Fortidens glade Gildelag, havde i de forløbne Aar fuldstændig skiftet Karakter. Ganske vist stod de polerede Mahognimøbler endnu og lyste rødt langsmed Væggene, og oppe paa Chiffonieren tikkede det lueforgyldte Taffelur aristokratisk mellem et Par let-paaklædte Gibs-Hyrdinder; men paa Spillebordets Plads ved Vinduspillen, hvor i forrige Tider Dyr læge Aggerbølle, Købmand Villing og den nu afdøde Jubelolding, Skolelærer Mortensen, tilligemed Værten selv havde tilbragt saa mangen munter Nat ved Kort og høje Toddyglas, tronedes nu et papirbelæsset Skrivebord; ved en anden Væg stod en Reol fuld af Regnskabsbøger, Protokoller og mægtige Avisbunker, hvilket alt sammen gav